

Arrest

nr. 281 268 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2022.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Duitsland internationale bescherming heeft verkregen.

2.1. Verzoeker stelt vooreerst dat de termijn beschreven in artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet niet zou zijn gerespecteerd, wat tevens een schending zou uitmaken van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt dat verzoeker niet kan worden gevolgd. Artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat dergelijke beslissingen worden getroffen binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Dit betreft evenwel een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, brengt het overschrijden van die termijn van 15 dagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13 026 (c)). Uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3 gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in zijn verzoekschrift. Overigens heeft, door het overschrijden van die termijn van 15 dagen, de langere duur van de procedure als gevolg dat verzoeker hierdoor langer bescherming geniet tegen de beweerde vervolging en langer aanvullende stukken kan verzamelen ter staving van zijn relaas.

2.2. Verzoeker stelt vervolgens dat niet afdoende is onderzocht of hij actueel bescherming in Duitsland geniet. Hij stelt dat mogelijk is dat zijn beschermingsstatuut is ingetrokken of beëindigd.

Betreffende verzoekers beschermingsstatuut stelt de bestreden beslissing het volgende: “Uit de elementen die voorhanden zijn – zijnde het Eurodac Marked Hit-formulier d.d. 19/05/2021 en ook het antwoorddocument van de Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge d.d. 22/06/2021 (zie administratief dossier) – blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u aanvankelijk nooit in Duitsland te zijn geweest en, na confrontatie met uw Eurodac-treffers, verklaarde u dat u toch in Duitsland geweest was maar dat u niet wist dat u daar erkend werd (zie DVZ-verklaring, vraag 21). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u daarentegen drie keer in Duitsland te zijn geweest, en dat u tijdens uw laatste verblijf in het land op een bepaald moment werd ingelicht dat u een verblijfsvergunning ging ontvangen, maar dat u nog twee weken diende te wachten alvorens die in uw bezit te krijgen. U wachtte deze termijn echter niet af en u verliet Duitsland (zie notities persoonlijk onderhoud, p.6-7). In ieder geval kan uit deze laatste verklaring worden afgeleid dat u ten aanzien van het CGVS uw internationale beschermingsstatus in Duitsland niet betwist.”

En ook: “Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt

op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Verzoeker beperkt zich tot de vraag te stellen of hij nog actuele bescherming in Duitsland geniet, zonder op enige manier aan te tonen dat hij hier niet meer over zou beschikken. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan bovenstaande motieven.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Duitsland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij in eerste instantie niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt nog geen bescherming te genieten tegen refoulement in Duitsland, en stelt dat er sprake is van een risico op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Er kan echter worden van uitgegaan dat Duitsland tevens is gebonden door het EU-acquis en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, zodat kan worden gesteld dat Duitsland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeker geniet ingevolge de internationale bescherming die hem er werd verleend een specifieke en bijzondere bescherming tegen refoulement. Zo verzoeker het tegendeel beweert, laat hij na in concreto aan te tonen dat dit in zijn specifieke situatie niet het geval zou zijn.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2022, voert verzoekende partij aan dat de actualiteit van haar bescherming in Duitsland niet werd aangetoond. Zij vervolgt dat haar een status werd toegekend in mei 2021 en het nu oktober 2022 is. Voorts stelt zij dat niet eens is uitgemaakt welke bescherming zij heeft. Verzoekende partij meent dat zij kwetsbaar is en dat zij persoonlijke ervaringen heeft aangetoond en slachtoffer zal worden van refoulement.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met voormeld summier betoog grotendeels beperkt tot het herhalen van argumenten die ze al eerder heeft aangehaald en waarop reeds werd ingegaan op en op geantwoord wordt in voormelde beschikking (en de bestreden beslissing).

De Raad herneemt de grond in de beschikking waar wordt opgemerkt:

“Verzoeker stelt vervolgens dat niet afdoende is onderzocht of hij actueel bescherming in Duitsland geniet. Hij stelt dat mogelijk is dat zijn beschermingsstatuut is ingetrokken of beëindigd.

Betreffende verzoekers beschermingsstatuut stelt de bestreden beslissing het volgende: “Uit de elementen die voorhanden zijn – zijnde het Eurodac Marked Hit-formulier d.d. 19/05/2021 en ook het antwoorddocument van de Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge d.d. 22/06/2021 (zie administratief dossier) – blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u aanvankelijk nooit in Duitsland te zijn geweest en, na confrontatie met uw Eurodac-treffers, verklaarde u dat u toch in Duitsland geweest was maar dat u niet wist dat u daar erkend werd (zie DVZ-verklaring, vraag 21). Tijdens uw

persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde u daarentegen drie keer in Duitsland te zijn geweest, en dat u tijdens uw laatste verblijf in het land op een bepaald moment werd ingelicht dat u een verblijfsvergunning ging ontvangen, maar dat u nog twee weken diende te wachten alvorens die in uw bezit te krijgen. U wachtte deze termijn echter niet af en u verliet Duitsland (zie notities persoonlijk onderhoud, p.6-7). In ieder geval kan uit deze laatste verklaring worden afgeleid dat u ten aanzien van het CGVS uw internationale beschermingsstatus in Duitsland niet betwist.”

En ook: “Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Verzoeker beperkt zich tot de vraag te stellen of hij nog actuele bescherming in Duitsland geniet, zonder op enige manier aan te tonen dat hij hier niet meer over zou beschikken. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan bovenstaande motieven.”

Verzoekende partij erkent en bevestigt ter zitting, waar zij opmerkt dat haar een status werd toegekend in mei 2021 en erop wijst dat het ‘nu’, de dag van de zitting, oktober 2022 is, dat haar in Duitsland internationale bescherming werd toegekend.

Bij aanvang van haar huidige procedure verzoek om internationale bescherming verklaarde ze nochtans aanvankelijk niet/nooit in Duitsland te zijn geweest, om na confrontatie met de informatie van Eurodac vervat in het administratief dossier, toe te geven dat ze wel in Duitsland geweest is, maar ze niet wist dat ze er internationale bescherming heeft verkregen (administratief dossier, map 7 ‘Inventaris + documenten DVZ, ‘Vragenlijst’ van 28 mei 2021, vraag 25 “confrontatie met eurodacresultaten”). Ze verklaarde nadien tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, in strijd met voormelde aanvankelijk bewering nooit in Duitsland te zijn geweest, dat ze (meermaals) een tijd in Duitsland heeft gewoond en er ook school heeft gelopen en er de Duitse taal aanleerde. De vaststelling dat verzoekende partij aanvankelijk, in weerwil van de medewerkingsplicht die op haar rust, dergelijke leugenachtige en bedrieglijke uitleg gaf, in een poging de Belgische asielautoriteiten te misleiden, geeft een ferme knauw aan haar algemene en algehele geloofwaardigheid.

Hoe dan ook staat dus genoegzaam vast, gelet op de informatie opgenomen in het administratief dossier, waaronder die verkregen van de Duitse asielinstanties d.d. 22 juni 2021, dat bij beslissing van de Duitse autoriteiten van 18 maart 2019 aan verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend (AD, map 7, informatie van de Duitse autoriteiten van 22 juni 2021). Dit wordt door verzoekende partij niet betwist, doch ter zitting bevestigd.

Zoals eerder opgemerkt in de bestreden beslissing en de beschikking van 27 juli 2022, toont verzoekende partij niet aan dat zij deze bescherming(ssatus) niet langer geniet in Duitsland en deze niet meer actueel zou zijn, waarbij de Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt dergelijk bewijs te leveren.

Het Commissariaat-generaal is zodoende tegemoetgekomen aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”. Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, is derhalve geenszins van doorslaggevend belang. Wat betreft het argument van verzoekende partij ter zitting dat niet eens is uitgemaakt welke bescherming zij heeft, onderstreept de Raad dat de commissaris-generaal, wanneer vaststaat dat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, *in casu* Duitsland, hij er niet toe gehouden is om nader te onderzoeken, laat staan te preciseren en motiveren om welke bescherming(ssatus) het gaat. Daarenboven blijkt -dit lijkt verzoekende partij te ontgaan- uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, waarvan verzoekende partij gelet op haar inzagerecht desgewenst inzage kon nemen, en meer bepaald uit de informatie verkregen van de Duitse autoriteiten van 22 juni 2021, dat aan verzoekende partij in Duitsland internationale bescherming in de vorm van subsidiaire bescherming werd verleend. Mits enige moeite kon verzoekende partij (haar raadsman) dus zelf achterhalen welke bescherming zij in Duitsland geniet.

Met betrekking tot de opmerking ter zitting van verzoekende partij dat zij kwetsbaar is en dat zij persoonlijke ervaringen heeft aangetoond, wijst de Raad erop dat, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie waar eerder ook al in de bestreden beslissing op werd gewezen (arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer)), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Duitsland werd verleend te weerleggen. De verzoekende partij dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* dus Duitsland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij, die bovendien niet langer in Duitsland verbleef of slechts nog een korte tijd in Duitsland heeft verbleven nadat de Duitse asielautoriteiten de beslissing hebben genomen om haar internationale bescherming toe te kennen, blijft hier echter manifest in gebreke. Ze maakt niet, laat staan op een concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie van die aard is dat zij in Duitsland als begunstigde van internationale bescherming buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Verzoekende partij geniet ingevolge de internationale bescherming die haar er werd verleend een specifieke en bijzonder bescherming tegen refoulement. Zo zij op algemene wijze het tegendeel beweert, laat zij na *in concreto* aan te tonen dat dit in haar specifieke situatie niet het geval zou zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 27 juli 2022 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS